

2. pôstna nedeľa, Ev. a. v. chrám Boží v Komárne, „Podunajská vlna mieru“, 20. marec 2011

Suspírium:

Hospodine, Ty si môj Pastier, nebudem mať nedostatku, Na pastvách zelených ma pasieš a k vodám osviežujúcim ma privádzaš. Dušu mi občerstvuješ, po spravodlivých cestách vodiš ma pre svoje meno. Amen. (Ž 23)

Text : J 4, 7. 9 – 10. 14 – 15: *7 Tu prišla žena zo Samárie načrieť vody. I povedal jej Ježiš: Daj sa mi napiť! 9 Povedala Mu žena Samaritánka: Ako môžeš Ty, Žid, pýtať si vody odo mňa, ženy Samaritánky? Židia sa totiž nestýkajú so Samaritánmi. 10 Riekol jej Ježiš: Keby si poznala dar Boží a kto ti hovorí: Daj sa mi napiť, – ty by si Jeho prosila, a On by ti dal živú vodu. 14 Kto by však pil z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky, ale voda, ktorú mu ja dám, bude v ňom prameňom vody prúdiacej k večnému životu. 15 Tu Mu povedala žena: Pane, daj mi tej vody, aby som nežíznila a neprichádzala sem načierať.*

Bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

V starozmluvnej knihe Ámos v piatej kapitole čítame slová proroka: *Ale nech sa právo valí ako vody a spravodlivosť ako stály potok* (Am 5, 24). Táto výzva je aj hlavnou myšlienkou „Desaťročia proti násiliu“. A takýto zámer má aj „Podunajská vlna mieru“ v krajinách, ktoré spája rieka Dunaj, v krajinách od Čierneho lesa po Čierne more.

Mier v ľudských vzťahoch, medzi ľuďmi a národmi a z toho vyplývajúca snaha za právo a spravodlivosť, vychádza z pokoja, ktorý nám môže darovať Pán Ježiš Kristus mocou Ducha Svätého (J 14, 27). Preto som si zámerne ako základ dnešnej zvesti zvolil slová z Evanjelia podľa Jána, ktoré som pred chvíľou prečítal.

Pán Ježiš bol s učeníkmi na ceste z Judska do Galiley. Šli tou najkratšou cestou, teda cez Samáriu. Sedem- až osemhodinová cesta pustou pahorkatinou ich vyčerpal. Odpočívali pri Jákobovej studni. Keď učenici odišli do neďalekého mesta Sychar nakúpiť potraviny, odohrala sa pri Jákobovej studni udalosť, ktorú evanjelista Ján opísal dosť podrobne. V neobvyklý čas, čas poludnia prišla ku studni žena – Samaritánka, aby nabrala vodu. Možno sa nechcela stretnúť s ostatnými ženami, ktoré prichádzali na vodu ráno alebo večer. Tieto ženy ňou pravdepodobne pohrdali kvôli jej neusporiadanému životu. Pán Ježiš jej však venoval pozornosť, oslovil ju a pýtal si vodu.

Odpoveď tejto ženy bola prekvapujúca: *Ako môžeš Ty, Žid, pýtať si vody odo mňa, ženy Samaritánky?* Možno, že tieto slová povedala vo vedomí určitého sebavedomia, že Žid je predsa len prinútený smädom pýtať si vodu od ženy Samaritánky. A možno chcela Ježišovi pripomenúť dávne nepriateľstvo medzi Židmi a Samaritánmi.

Táto žena, podľa reči aj oblečenia, dobre spoznala, že sa rozpráva so Židom, ale zároveň vnímala, že Mu nejde o rasu alebo národnosť, ktoré vytvárali ťažko preklenuteľnú priepasť. Ved' muž – Žid by sa zo zásady neprihovoril žene Samaritánke. Za týmto postojom bol skrytý vzájomný hnev, pohrdanie a povyšovanie sa.

Žiaľ, aj v dnešnej dobe existujú priepasti medzi národmi a národnosťami, medzi rasami, medzi politikmi, medzi vyznávačmi rôznych náboženstiev.

Bratia a sestry, aj tu máme vidieť našu úlohu, ktorá nám vyplýva z toho, že sme kresťania: Bud' me tvorcami a zástancami porozumenia, tolerance, trpezlivosti, a tak aj pokoja.

Rozhovor Pána Ježiša so ženou Samaritánkou má hlavnú tému a tou je **živá voda**. Podľa tejto ženy je živá voda, voda tečúca alebo pramenitá voda zo studne. Aj táto voda je určite veľkým Božím darom. Ľudia, ktorí jej majú dostatok si ju nevedia vážiť tak, ako tí, ktorí žijú tam, kde je málo zdravej pitnej vody. A v období, keď neprší, je nedostatok „živej vody“, vysychajú potoky, riečky i niektoré studne aj zásoby vody z cisterien. Vtedy je pitná voda tým najvzácnejším nápojom.

Vážme si to a buďme Pánu Bohu vďační, že máme dostatok pitnej vody. Vďaka Bohu, máme aj veľký zásobník vody v Dunaji, ktorý zásobuje naše pramene vôd u nás i v desiatich krajinách Európy na toku dlhom 2888 km. My na Slovensku máme pozdĺž Dunaja Žitný ostrov, ktorý je úžasným zásobníkom kvalitnej pitnej vody.

Na druhej strane je to tak, že voda so svojou až hrozivou silou, môže byť aj nástrojom Božieho trestu. Hneď 1. kniha Mojžišova nám hovorí (1M 6 – 8) o potope ako o Božom treste za veľkú skazenosť ľudí na zemi. Aj u nás boli v minulom roku veľké záplavy, ktoré spôsobili veľké škody a mnohým vzali strechu nad hlavou, niektorým aj ich blízkych. Som preto rád, že sa v tejto ťažkej situácii preukázala kresťanská láska a pomoc. V pokore však uvažujem aj nad tým, že aj takéto udalosti sú Božím napomenutím i volaním k pokánaniu. Sme hriešni ľudia. Vyznajme s apoštolom Pavlom: Vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal. (R 7, 18).

Keď Pán Ježiš povedal Samaritánke: *Keby si poznala dar Boží a kto ti hovorí: Daj sa mi napiť, – ty by si Jeho prosila, a On by ti dal živú vodu*, vtedy Pán Ježiš myslel na inú živú vodu, na vodu života. Hovoril o duchovných hodnotách, ktoré nám môže dať len On. Môže ich dať aj Samaritánom, aj Židom, aj všetkým ľuďom.

Tak, ako je hmotná voda nutná pre náš telesný život, tak živá voda, ktorej Darcom je Ježiš Kristus, zahasí smäd po záchrane, smäd po spasení. Ten, kto od Ježiša Krista dostane a prijme dar vody života, ten sa stane prameňom vody prúdiacej k večnému životu. Pán Ježiš ho poverí a pošle, aby zvestoval slovo Božie, aby volal ľudí k pokánaniu, k životu podľa Božej vôle. Je veľmi potrebné, aby sa tak dialo v rodinách, v kresťanských aj občianskych spoločenstvách. Je potrebné, aby sme vždy a všade hľadali to, čo slúži ku skutočnému pokoji, k vzájomnému porozumeniu a láske.

Živá voda k spaseniu prúdi aj vo sviatostiach. V Krste svätom je to voda spojená so slovom Božím. Sviatosť Krstu svätého je veľkým Božím darom. Rovnako veľkým a vzácnym darom milosti je aj sviatosť Večere Pánovej. O význame tejto sviatosti čítame slová Pána Ježiša: *Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň.* (J 6, 54)

Žena Samaritánka stále viac poznávala, že Ježiš jej hovorí o niečom veľkom a dôležitom. Aj keď ešte nechápala, čo je tá živá voda, predsa napokon povedala: *Pane, daj mi tej vody, aby som nežíznila a neprichádzala sem načierať.* Táto žena si zrejme naozaj myslela, že by jej Ježiš mohol nejakým spôsobom dať potrebnú vodu k životu na celý život. Ak by Ježiš splnil jej prosbu, bola by zbavená povinnosti chodiť každý deň naberať vodu zo Sychar do Jákobovej studne. Určite by to bola pre ňu úľava. Pritom však zabudla na duchovné dary, o ktorých Pán Ježiš hovoril. On hovoril o vode prúdiacej k večnému životu.

My ľudia myslíme obyčajne viac na časné hodnoty života a na večné hodnoty zabúdame. Často to trvá dosť dlho, kým človek zatúži po skutočných hodnotách, po večnej spáse.

V ďalšom rozhovore so Samaritánkou Pán Ježiš odhalil celý jej hriešny život. Tak spoznala, že Ježiš je prorok. Potom vyznala, že aj ona očakáva Mesiáša. A Ten, keď príde, oznámi im všetko. Na to jej Pán Ježiš povedal (26. v.): *Ja som to, ktorý rozpráva s Tebou.* Tak sa Pán Ježiš vyjavil ako Mesiáš žene Samaritánke. Už nemusela čakať Mesiáša. Vrátila sa do

svojho mesta Sychar a rozprávala o Ježišovi. Mnohí Samaritáni tak išli za Ježišom, prosili, aby u nich pobudol. Zostal tam dva dni a mnohí uverili, že On je Spasiteľ sveta (J 4, 21 – 42).

Bratia a sestry, voda, bez ktorej by nebolo života na Zemi, je veľkým Božím darom. Ale ešte väčším a vzácnejším Božím darom je voda života k záchrane, na spasenie k večnému životu. Oslavujme za tieto dary nášho Boha: Otca, Syna i Ducha Svätého, uvedomujúc si, že len Kristovo vykupiteľské dielo nám umožňuje konať právo a spravodlivosť. Tak, ako to aj brat profesor Bándy pripomína vo svojej kázni k Podunajskej vlne mieru: „Prorok Ámos hovorí o tom, že právo a spravodlivosť nemajú len kvapkať, ale sa majú valiť.“ Teda má to byť niečo, čo je mohutné, trvalé a čo má určite veľkú silu. Prosme Pána Boha, aby sme dokázali využiť naplno vodu života aj na to, aby sa právo valilo ako vody a spravodlivosť ako stály potok. Amen.

Miloš Klátik
generálny biskup ECAV na Slovensku